

Τρεῖς μῆνας βραδύτερον, μαγευτικὴν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου νύκτα, κατέπλευσε πάλιν τὸ ἀτμόπλοιον εἰς τὸν ὄρμον τῆς μικρᾶς νήσου, ἵνα μετὰ μικρὰν ἐν αὐτῷ διαμονὴν ἀναλάβῃ τὸν περίπλου του εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας. Ὡσεὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν νηρηίδων φερόμενον διωλίσθαινε τὸ σκάφος ὑπὲρ τὰ ὕγρα καὶ λάμποντα κέλευθα. Οἱ ὀλίγοι ἐπιβάται εὐρίσκοντο ἅπαντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀπολαύοντες τὸ θαυμασιόν θέαμα, ὅπερ παρέβλεπον οὐρανὸς καὶ ἡ μαγευτικὴ γῆ.

Ὀλίγον τι ἀπωτέρω τῶν ἄλλων ἴστατο κύριός τις, φέρων στρατιωτικὴν στολὴν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὠραία τις καὶ βαδινὸν ἀνάστημα ἔχουσα γυνή, ἥτις εἶχε προσηλωμένα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ σημείου, ὁπόθεν βαθυμηδὸν ἐξηφανίζοντο ἐν τῇ ἀραιᾷ ομίχλῃ αἱ σικαὶ τῆς μικρᾶς νήσου. Μετ' ὀλίγον καὶ τὸ τελευταῖον ἔκνος αὐτῆς ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα καὶ τότε ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶπεν εἰς τὸν συνοδὸν της.

— Πόσον σφίγγεται ἡ καρδιά μου, δόκιμς συλλογίζομαι ὅτι πρέπει ν' ἀφήσω τὴν πατρίδα, τὸν τόπον, ὅπου κατὰ πρῶτον σὲ εἶδον, ὅπου τόσα ὑπέφερα καὶ διὰ σοῦ, ἄγγελέ μου, ἐσώθην!

Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ὕψωσε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ ἰδικόν του καὶ ἐπέθηκε τρυφερὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν ἐκεῖ, ἀγαπητή μου!

— Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου κατώκεις;

— Ναί, εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν.

— Καὶ θὰ ἡμεῖς εἰς τὸ παράθυρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον πάντοτε μετ' ἐπιδείκνυται;

— Μάλιστα, ἄγγελέ μου!

— Καὶ θὰ μοὶ τραγουδήσῃς πάλιν τὸ ᾄσμα . . . τὸ ᾄσμα σου ἐκεῖνο;

— Ὅσας φορές θελήσῃς!

— Πές με το τώρα, ἀγάπη μου! Ἀγάλη, ἀγάλη πές με το εἰς τὸ αὐτί μου.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐτραγώδησεν ἐλαφρῶς.

Μετὰ περιπαθείας ἐσφίγγεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος της καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα.

— Ταλαίπωρος καρδιά! ἐφιδύρισε ὁ νέος, θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐλθέ εἰς τὸ στήθος μου, ὅπου θὰ εὕρῃς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Με δάκρυα εὐτυχίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μειδίαμα εἰς τὰ κοράλλινα χεῖλη ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς αὐτὸν καὶ εἶτα ἀτενίζουσα πρὸς τὸν ἀχανὲς πόντον ἐφιδύρισε.

— Μήπως ὀνειρεύομαι;

— Ὁχι, ἀγάπη μου! Τώρα ἐξύπνησες!

Καὶ τὸ πλοῖον διέσχισε ταχέως τὰ κύματα καὶ ἔφερεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν νέαν πατρίδα, ἀπὸ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων εἰς τὴν ζωὴν.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΟΡΝΙΘΟΚΟΜΙΑ

ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΣΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΠΩΑΣΜΟΝ.

Ὁ εἰπὼν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ „μᾶλλον ἀδιδράγον τῶν σαρκοβόρων ζώων“ εἶχε μέγα δίκαιον, ὡς ἐκ τῶν ἀκολούθων γραμμῶν θέλει ἀποδειχθῇ. Διότι τί ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ παρὰ αἰμοχαρῆ ἀπληστίαν, τὸ νὰ ἐκνεοστεύῃ μὲν καὶ νὰ τρέφῃ μικρὰ πτηνὰ, ἀλλὰ νὰ κάμνῃ τοῦτο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως παρασκευάσῃ αὐτὰ διὰ τὸν φάρυγγά του;

Ἡ τεχνητὴ ὀρνιθοκομία εἶνε ἐφευρέσεις τῆς ἀνθρωπίνης λαίμαργίας, ἐγνωρίζον δ' αὐτὴν προηγούμενως οἱ Κινέζοι καὶ οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι. Ὁ τεχνητὸς ἐπωασμὸς τῶν ὥων ἐγίνετο ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πτολεμαίων καὶ τῶν Φαραῶ, ὅχι βεβαίως χάριν ἀνακουφίσεως τῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀναγκαζομένων νὰ ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν ὥων ὀρνίθων,

ἀλλὰ μόνον χάριν τῆς γαστριμαργίας τῶν, διότι αἱ ἀτυχεῖς ὀρνίθες ἐφ' ὅσον ἐκάθηντο δὲν ἐγένων τὰ ὠάτων, καὶ διότι ἡ ἐργασία τῶν ἐγίνετο βραδέως καὶ ἐν σμικρῷ. Ἐντεῦθεν ὠρμήθη λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐν τούτοις μετ' ὅλην τὴν τέχνην καὶ τὰς προσπάθειάς του δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ὥων τοὺς νεοσσούς ταχύτερον παρὰ ἡ φυσικὴ μητρικὴ θερμότης. Βεβαίως τοῦτο προήρχετο ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν μέσων, ἅτινα μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, σήμερον

ὅμως, ὅτε τὰ πάντα κινεῖνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ, κατεσκευάσθησαν διάφοροι ἐπωαστικοὶ μηχαναί, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται μὲν καὶ αὐταὶ ὅπως ἡ φύσις ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας πρὸς ἐκνεόττευσιν, ἐκτελοῦσιν ὅμως τὴν ἐργασίαν τῶν ταύτην μετὰ πλείονος ἀκριβείας θερμαίνουσαι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μετὰ

τινῶν ἐν τῷ μεταξὺ διακοπῶν, καθὼς καὶ ἡ μήτηρ ὄρνις ἐγκαταλείπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὠὰ, ὅπως ἀποφυχαίνωσιν ὀλίγον.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ πανταχοῦ σχεδὸν τῆς Ἀμερικῆς (τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν δηλαδὴ) ὑπάρχουσι μεγάλα ὀρνιθοκομεία, ἐν οἷς ἑκατοντάδες χιλιάδων ὀρνίθων γεννῶνται κατ' ἔτος διὰ τῆς τέχνης. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦτο ἀδιάφορον διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἂν σὺν τῇ πα-

ραθέσει τῶν οἰκείων εἰκόνων ἐκάμνομεν ἐνταῦθα καὶ ὀλίγας παρατηρήσεις περὶ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως τοῦ νεοσσοῦ ἐν τῷ ὥῳ.

Ἡ εἰκὼν 1. δεικνύει ὥον γονιμοποιηθὲν καὶ κατάλληλον εἰς ἐπωασμόν, καὶ τὸ μὲν γράμμα α σημαίνει τὸ ἐν τῷ κρόκῳ ὑπάρχον σπέρμα, ἐν ᾧ περιέχεται τὸ κύτταρον τοῦ ἐμβρύου, τὸ δὲ b δεικνύει δύο παχείας καὶ ὡς σχοινία περιεστραμμένας προεκβολὰς τῆς μεμβράνης τοῦ κρόκου, δι' ὧν οὗτος στηρίζεται εἰς τὴν περὶ τὸ λεύκωμα μεμβράνην d

καὶ οὕτω προφυλάσσει τὸ ἔμβρυον ἀπὸ πάσης βλάβης, τὸ δὲ εἶνε δὲ μεταξὺ κελύφους καὶ μεμβράνης κενὸς καὶ μόνον ἀέρα περιέχων χώρος.

Ἐν τῇ 2. εἰκόνι φαίνεται τὸ ὦδν μετὰ τρίωρον ἐπώασμόν, ὅτε τὸ ἔμβρυον σημαντικῶς ἀνεπτύχθη καὶ ἐσχηματίσθησαν ἡδὴ τὰ κυριώτερα αἱματοφόρα ἀγγεῖα.

Ἡ εἰκὼν 3. δεικνύει τὸ ὦδν οἷον εἶνε τὴν τρίτην τοῦ ἐπώασμοῦ ἡμέραν, ὅτε ἅπαν αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον ἔλαβε μορφὴν ἀναπνεόντος ὄντος, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡδὴ ἡ καρδιά καὶ κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα.

Ἡ εἰκὼν 4. παρέχει τὴν ὄψιν τοῦ τὴν ἕκτην ἡμέραν πρὸ τοῦ φωτὸς τεθέντος ὦδν, ἡ δὲ 5. εἰκὼν παρέχει τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν τοῦ ὦδν μετὰ τὴν ἕκτην τοῦ ἐπώασμοῦ ἡμέραν, ὅτε πλέον εὐκρινῶς διακρίνονται ἐν τῷ νεοσσῷ ἡ κεφαλή καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ.

Ἐν τῇ 6 εἰκόνι φαίνεται ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ ὦδν τὴν δεκάτην ἕκτην ἡμέραν.

Ἡ εἰκὼν 7 παριστάνει τὸν ἐντελῶς ἀνεπτυγμένον καὶ τοὺς πρώτους βλαστοὺς πτερύγων φέροντα νεοσσὸν τὴν δωδεκάτην ἡμέραν τοῦ ἐπώασμοῦ.

Ἐν τῇ εἰκόνι 8 φαίνεται ὁ νεοσσὸς ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς του. Ἡ 9 εἰκὼν δεικνύει τὸ διαρρηγνύμενον ὦδν καὶ τέλος ἡ 10 παριστάνει τὸν νεοσσὸν

ἐν συναισθήσει τῆς ἐλευθερίας του ἐξερχόμενον εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ μετὰ περιφρονήσεως ποδοπατοῦντα τὸ διερρηγμένον κέλυφός του.

Διὰ νὰ καταστῇ δὲ εὐνόητον, πῶς ὁ νεοσσὸς τὸ σχετικῶς στερεὸν κέλυφος τοῦ σώματός του δύναται νὰ θραύσῃ, παρετέθη καὶ ἡ εἰκὼν 11, ἥτις ἐναργῶς δεικνύει τὸ ἰδιόρρυθμον σχῆμα τοῦ βράμφους του. Μετὰ 24 ὥρας ἐν τῇ ἐπώαστικῇ θήκῃ ἀναπτύσσεται ἡ ζωϊκὴ δύναμις τοῦ νεοσσῷ, μετὰ δὲ 48 δύναται εὐκόλως νὰ παρατηρηθῶσιν καὶ αἱ κινήσεις τῆς καρδίας του. Διαρκοῦντος τοῦ ἐπώασμοῦ ὅλον τὸ ἐν τῷ ὦδν ὑγρὸν ἀπορροφᾶται καὶ χρησιμοποιεῖται εἰς θρέψιν τοῦ ἐμβρύου. Ὁ περιέχων τὸν ἀέρα χώρος βαθμυδὸν γίνεται μεγαλείτερος, ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον γίνεται, οὕτως εἰπεῖν, μικρότερον, διότι τὰ διάφορα αὐτοῦ μέλη ἐνεκα τοῦ στενοῦ χώρου διατάσσονται καταλλήλως τὸ ἐν ὑπὲρ τὸ ἄλλο. Τὴν 15^{ην} ἡμέραν ἐξαφανίζονται σχεδὸν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα, συγχρόνως δὲ ἀρχονται ἀναπτυσσόμενα κατὰ μικρὸν καὶ αἱ πτέρυγες, κατὰ τὸ στάδιον δὲ τοῦτο ἀκριβῶς οἱ Κινέζοι συνειθίζουσι πρὸ πάντων νὰ τρώγῃ τὰ ὦα. Τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν ἀρχίζει ὁ νεοσσὸς νὰ κρούῃ διὰ τοῦ βράμφους του τὴν ἐσωτερικὴν παρεῖαν τοῦ κελύφους καὶ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τέλος κατορθώνει νὰ θραύσῃ αὐτὴν καὶ ἐξέρχεται τῆς φυλακῆς του.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ.

Το μέγιστον αἰνίγμα τῆς δημιουργίας εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ὅπως ἡ εἰς τὴν ζωὴν εἰσοδός του, οὕτω καὶ τὰ ἔργα του καὶ τὰ ἄλλα τοῦ βίου του φαινόμενα πολυάριθμα ὑποβάλλουσιν εἰς τὸν ἐρευνητὴν ἄλυτα προβλήματα. Διότι οὐχὶ σπανίως καὶ αὐτοὺς τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὑφ' οὓς ζῇ καὶ διατηρεῖται, καταφρονεῖ μετατρέπων εἰς ἀλήθειαν ὑπερλήθη τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ, εἰπόντος, ὅτι τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ φρόνησιν μεταχειρίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ ᾔη κτηνωδέστερος παντὸς κτήνους. Τὸ ἐγκλημα εἶνε ἐμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ δι' αὐτὸ ἔχει ἴσην καὶ τῇ ἀνθρωπότητι ἡλικίαν. Ἀλλ' ὅμως πρωϊμώτατα ἠκολούθησε τῷ ἐγκλήματι καὶ ἡ τιμωρία, διπλὴν ἔχουσα ἰδιότητα, πρῶτον μὲν ὡς ἐξωτερικὴ τις τῆς ἀπειλουμένης κοινωνίας ἄμυνα καὶ δευτέρον ὡς ἀπαίτησις τοῦ ἐσωτερικοῦ αἰσθηήματος τῆς δικαιοσύνης.

Μετὰ τῆς πολιτείας ἐγεννήθησαν καὶ οἱ ποινικοὶ νόμοι. Οὗτοι ἔφερον κατ' ἀρχὰς χαρακτῆρα ὅλως ἐξωτερικόν, βᾶσιν καὶ πρώτην ἀρχὴν ἔχοντες τὸ „ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος“. Ὁ τότε δικαστὴς δὲν ἠρεῖνα τὴν καρδίαν τοῦ αὐτουργοῦ, οὐδ' ἀνεζήτησε τὰς αἰτίας τῆς πράξεώς του. Δὲν ἐτιμῶρει ἐκεῖνος τὸν πράξαντα, ἀλλὰ τὴν πράξιν. Ἐὰν ἄνθρωπός τις ἐφονεύετο ὑπ' ἄλλου, ἦτον ὅλως ἀδιάφορον ἂν ὁ θάνατός του ἦτον ἀπλοῦν μόνον ἀποτέλεσμα τύχης, ἀμελείας, στιγμιαίας ἐξάψεως ἢ προήρχετο ἐκ ψυχρᾶς προμελέτης. Ἐπὶ δ' ὀλιγώτερον ἐξήταζον, ἂν ὁ ἐγκληματίας διαπράττων τὸν φόνον, εὕρισκετο εἰς τοιαύτην πνευματικὴν κατάστασιν, ὥστε νὰ μὴ φέρῃ ἐν γένει εὐθύνην τῆς πράξεώς του. Καὶ αὕτη δὲ ἡ καθαρὰ καὶ ἐκφανεστάτη παραφροσύνη δὲν ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ αἰτία πρὸς ἀπόλυσιν τοῦ ἐγκληματίου, ἀλλὰ μᾶλλον λόγος πρὸς τελείαν αὐτοῦ καταδίκην.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεσαιῶνος τοὺς τοιούτους παράφρονας ἐνόμιζον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ

προσώπῳ των ἐνεσωματοῦτο ἰδίως κακὸν πνεῦμα, διὰ τοῦτο αὐτοὶ πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῶσιν ἀνηλεῶς ὡς ἀσεβεῖς καὶ γόητες. Οὕτως ὁ ποινικὸς κώδιξ τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε', ὅστις μέχρις ἐσχάτων ἐστὶ ἰσχυρὸν ἐν τισὶ γερμανικαῖς χώραις, οὐδόλως ὀρίζει πότε πρέπει νὰ μὴ τιμωρῇται ὁ πάσχων παραφροσύνην, ἀλλὰ περιορίζεται μόνον νὰ συνιστᾷ εἰς τὸν δικαστὴν „ὅπως εἰς τοὺς ἐξ ἀμελείας, ἀπροσεξίας ἢ ὅπωςδήποτε ἄκοντος τοῦ αὐτουργοῦ γινομένους φόνους ἐξάσκησι περισσοτέραν εὐσπλαγχνίαν παρὰ εἰς τοὺς μετὰ δόλου καὶ ἐκ προμελέτης γινομένους“.

Ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ πρῶτον ἡ μεγάλη πνευματικὴ ἀναμόρφωσις τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, νὰ νικήσῃ ἡ φιλάνθρωπία, ὅπως καὶ ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ ἐπιτευχθῇ τι καλὸν καὶ δοθῶσι τὰ μὲν τοῦ σωφρονιστηρίου τῷ σωφρονιστηρίῳ, τὰ δὲ τοῦ φρενοκομείου τῷ φρενοκομείῳ. Ἀπαντῶντες οἱ νεώτεροι ποινικοὶ κώδικες συνετάχθησαν ἐπὶ τῇ βάσει νέων ὅρων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἔφερον ποικιλώτατον χαρακτῆρα. Καὶ ὅτε μὲν ἐπαφίνετο καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὸν δικαστὴν ἐν τινὶ οἰαδήποτε περιπτώσει κατ' ἀρέσκειαν νὰ παραδεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὸ ὑπεύθυνον, ἄλλοτε δὲ ὀρίζοντο τύποι τινὲς φρενοβλαβείας ἢ ἀνεγράφοντο μόνον γνωρίσματά τινα ὑπαρχούσης ψυχικῆς παθῆσεως. Ὁ γερμανικὸς ποινικὸς κώδιξ ὀρίζει ὅλον τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς ἐξῆς: „Ἡ πράξις δὲν εἶνε ἀξιόποινος, ἂν ὁ αὐτουργὸς καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλεσε τὴν πράξιν εὕρισκετο ἐν καταστάσει ἀναισθησίας ἢ νοσηρᾶς ταραχῆς τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων, ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἦτο κύριος τῆς θελήσεώς του“.

Ὅσον ἀπλοῦς καὶ σαφὴς φαίνεται ὁ ὑπὸ εὐγενοῦς φιλάνθρωπίας ὑπαγορευθεὶς οὗτος ὅρος, ἄλλο τόσον δύσκολος ἀποβαίνει ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐν τῇ πράξει. Ἡ πονηρία καὶ ἡ ψυχραιμία, μεθ' ἧς πολλάκις οἱ παράφρονες προσχεδιάζουσι καὶ ἐκτελοῦσι τὰ ἐγκλήματά των, θολοῦσι τὴν κρίσιν